

Arrest

nr. 48 747 van 29 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 november 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ROMAIN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2001 komt verzoeker het land binnen met een studentenvisum. Op 21 oktober 2003 werd verzoekers 'bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister' niet meer verlengd.

Op 15 juli 2004 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Op 26 januari 2005 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen dat hem op 27 juni 2006 wordt ter kennis gebracht.

Op 20 januari 2006 wordt verzoeker een tweede maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Op 8 juni 2006 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29 juni 2006 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

Op 22 juni 2009 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af, samen met mevrouw VDBM.

Op 22 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw VDBM.

Op 17 september 2009 wordt verzoeker aangehouden.

Op 20 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22/06/2009 door T.N. (...) geboren te (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het K.B. van 7 mei 2008).

Volgende bewijzen die werden voorgelegd vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid van hun relatie:

- *Foto's waarop een zelfgeschreven datum staat. Buiten het feit dat aan de hand hiervan de foto's niet op hun authenticiteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden, dateren alle foto's van het jaar 2009. Bijgevolg wordt op geen enkele manier bewezen dat betrokkene en zijn partner elkaar al minstens twee jaar kennen*
- *Zelfgeschreven verklaringen van vrienden en familieleden. Deze kunnen niet op hun objectiviteit en waarachtigheid getoetst worden.*
- *De wettelijke samenwoning werd afgelegd op 22.06.2009. Bijgevolg wordt ook hierdoor de duurzaamheid van de relatie niet aangetoond.*

☐ *Bovendien wordt het recht op verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.*

Betrokkene werd veroordeeld op 15/07/2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 6 maanden en een geldboete van 1 000 euro (x5 = 5.000 Euro) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens het bezit zonder vergunning, handel en vervaardiging zonder vergunning van slaapmiddelen en het bezit zonder vergunning, handel en vervaardiging zonder vergunning van verdovende middelen. Betrokkene werd veroordeeld op 20/01/2006 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 1.000 Euro (x5,5 Euro x 5.500 Euro) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit, handel, vervaardiging.

Op 29 06.06 moest betrokkene het land verlaten op basis van het feit dat hij niet langer in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Op 22.06.2009 doet betrokkene een aanvraag tot inschrijving in Antwerpen.

Op 17 09.09 wordt betrokkene opnieuw aangehouden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen - deelneming aan vereniging - als hoofd.

Gezien de aard van de feiten, de ernst van de feiten en de nabijheid in tijd van de feiten kunnen we stellen dat betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het feit dat hij heel recent en vlak na zijn aankomst in het land opnieuw wordt aangehouden, vormt hierbij ontegensprekelijk een verzwarende omstandigheid. Op basis van al het voorgaande wordt bijgevolg het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Op 17 juni 2010 wordt verzoeker voor de derde maal veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"Verzoeker deed een aanvraag tot verblijf in juni 2009. Niet alleen heeft de dienst voor het verblijf van 3 maanden blijkbaar slechts een beslissing genomen gedateerd 20.11.2009, of meer dan 5 maanden later, maar blijkbaar heeft De Dienst tot juni 2010 nodig gehad om de beslissing te betekenen aan verzoeker, ofschoon hij steeds bereikbaar was. Het moge duidelijk zijn dat deze termijn alle redelijkheid schendt, en de beslissing als nietig dient te worden beschouwd.

Verder is duidelijk dat tevens een vormfout bestaat in de betekening van de beslissing, nu deze betekening vermeldt dat het zou gebeurd zijn op 30.10.20 10, hetzij een datum die nog in de toekomst ligt. Dat ook dit de nietigheid met zich mee brengt. Dat een dergelijk lang tijdsverloop immers ondergeschikt ook minstens tot gevolg heeft dat men zich zal dienen te plaatsen op de verdere datum en dat de duurzame en stabiele relatie thans nog te meer kan worden aangetoond door de verklaring van de partner van verzoeker en de bijkomende bewijzen van de duurzame contacten, tot in de gevangenis toe.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de akte van kennisgeving inderdaad een materiële misslag vermeld is:

Er wordt gesteld dat de bestreden beslissing op 30 oktober 2010 ter kennis werd gebracht. Dit is overduidelijk een materiële misslag. Verzoekende partij geeft zelf in zijn verzoekschrift te kennen dat de beslissing ter kennis werd gebracht op 30 juni 2010.

Gezien de evidente vaststelling dat het hier een materiële misslag gaat (het betreft immers een datum gelegen in de toekomst).

Gezien verzoekende partij weldegelijk in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing.

Gezien verwerende partij de exceptie van laattijdigheid niet opwerpt.

Zodat verweerder het belang voor verzoekende partij niet kan vaststellen, voor wat betreft de materiële vergissing.

De bestreden beslissing werd genomen op 20 november 2009, of binnen de vijf maanden na de aanvraag van de kaart van een familielid van de burger van de Unie. De kennisgeving geschiedde op 30 juni 2010.

Art. 52 §4 van het KB van 8 oktober 19801 voorziet in een termijn van vijf maanden voor het nemen van voorliggende beslissing van de aanvraag. Dit is in casu gebeurd. Verzoekende partij dwaalt derhalve wanneer zij stelt dat hiermee het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn. De wettelijke termijnen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken gerespecteerd. Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 20 november 2009. Beide partijen zijn het hier ook over eens. De akte van kennisgeving vermeldt dat de bestreden beslissing op 30 oktober 2010 aan verzoeker zou ter kennis zijn gebracht. Beide partijen stellen vast dat

deze (toekomstige) datum een materiële misslag betreft. Verzoeker geeft vervolgens zelf aan dat de bestreden beslissing hem op 30 juni 2010 werd betekend, dit wordt niet betwist door verweerder. De Raad stelt dan ook vast dat de datum van kennisgeving duidelijk een materiële vergissing betreft en dat beide partijen het eens zijn dat de beslissing op 30 juni 2010 werd betekend. De materiële vergissing kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving zou zijn gebeurd hem enig nadeel zou hebben berokkend, nu hij binnen de wettelijke termijn een beroep heeft kunnen instellen. Verzoeker heeft geen enkel belang bij deze kritiek.

Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24.08.1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Verder stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie op 22 juni 2009 heeft aangevraagd bij de stad Antwerpen. Artikel 52 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn van vijf maanden bepaald in § 1 geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, levert deze een «verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie» overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Hieruit blijkt dat aan de gemachtigde van de minister een termijn wordt gegeven van 5 maanden waarbinnen deze een beslissing moet nemen. De aanvraag werd ingediend op 22 juni 2009, zodat de beslissing die op 20 november 2009 werd genomen, wel degelijk binnen de termijn van vijf maanden werd genomen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen met een termijn die alle redelijkheid schendt. Tevens toont verzoeker niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van het ogenblik van de bestreden beslissing en alle aan hem op dat ogenblik gekende feiten. Verzoeker wijst er terecht op dat de kennisgeving van de bestreden beslissing enige tijd op zich heeft laten wachten, doch uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verzoeker niet aantoonde welk nadeel hij heeft ondervonden van eventuele gebreken bij de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard is om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24.08.1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de Vreemdelingenwet en van de criteria van artikel 3 van het KB van 7 mei 2008. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verzoeker dient aan te tonen dat hij ten minste 1 jaar een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner, Mevrouw M. VDB. (...). De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de bewijzen die verzoeker daarvan heeft bijgebracht niet afdoende zouden zijn. Zo wenst De Dienst de foto's niet te aanvaarden, omdat er een aantal geen datum dragen en anderen enkel van 2009 zouden zijn. Er zou geen bewijs zijn dat men elkaar reeds 2 jaar zou kennen. De zelf geschreven verklaringen van familieleden en vrienden worden niet geloofd. De verklaring tot wettelijke samenwoning van 22.6.2009 zou de duurzaamheid van de relatie niet aantonen. Gezien de aanvraag tot verblijf werd ingediend op 22.6.2009 loopt de te controleren periode tot midden 2009. Verzoeker wordt toegelaten met alle middelen van recht deze duurzame relatie te bewijzen.

Als bewijs daarvan liggen inderdaad foto's voor waarvan toch moeilijk kan worden getwijfeld aan de waarde ervan. De beoordeling van deze foto's door De Dienst is duidelijk foutief, nu uit de foto's zelf de duurzame relatie blijkt. Bovendien kan en mag De Dienst de eigenhandig geschreven verklaringen van familieleden en vrienden niet zomaar ter zijde schuiven met een -algemene bemerking' als zouden ze

niet op hun waarachtigheid en objectiviteit kunnen worden getoetst. Deze motivering tot afwijzing is dermate algemeen en de verklaringen van deze personen zijn dermate specifiek dat een 'algemene afwijzing' zoals ze gebeurde een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder tot het motiveringsbeginsel. Er kan bovendien geen reden zijn waarom de personen die het best van de situatie van de duurzame en stabiele relatie van verzoeker met mevrouw M. VDB. (...) op de hoogte zijn, niets objectief zouden kunnen verklaren. In tegendeel, nu familie en vrienden juist het best op de hoogte zijn van de WERKELIJKE situatie, moet aan hun verklaringen juist de voorkeur worden gegeven, nu zij het 'live' hebben meegemaakt. Bovendien zijn de verklaringen eigenhandig geschreven en betreft het geenszins verklaringen die vooraf geschreven werden en dan maar moesten ondertekend worden zonder eigen inbreng. Ook dient te worden vermeld dat er geen enkele grond of aanleiding bestaat om te twifelen aan de waarachtigheid van de afgelegde getuigenverklaringen. Daarvoor wordt door De Dienst niets naar voor gebracht, zodat het onmogelijk is deze overeenstemmende verklaringen met een ongemotiveerde zin' zomaar allemaal als niet relevant van tafel te vegen. Dat bij gebreke aan enige tegenspraak ten aanzien van deze verklaringen de waarachtigheid ervan dient te worden aangenomen en vaststaat. Dat verzoeker er thans bijkomend op aandringt dat deze personen als getuigen zouden worden gehoord, desnoods onder ede. Dat thans bijkomend nogmaals een verklaring wordt bijgebracht van de betreffende partner van verzoeker, die nogmaals bevestigt sedert wanneer de duurzame en stabiele samenwoning bestond. Dat die duurzame relatie bovendien blijkt uit het strafdossier, en de daarin afgelegde verklaringen, die op eerste verzoek kunnen worden voorgebracht. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

Aangezien verder De Dienst zal beweren dat de verklaring tot wettelijke samenwoning, afgelegd op 2.6.2009 de duurzaamheid van de relatie ook niet zou aantonen. Ook deze redengeving is geen ernstige motivering en daarmee niet enkel schending van de criteria, zij is ook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nu het de zaken juist op zijn kop zet. Inderdaad is duidelijk dat een Wettelijke Samenwoning door de wetgever in het leven is geroepen als een alternatief voor het huwelijk, en weldegelijk als duurzame samenlevingsvorm. Net zoals bij een huwelijk zal niemand deze verklaring gaan doen en in het systeem stappen wanneer men niet eerst een periode heeft gehad van duurzame en stabiele relatie, die men dan op een officiële manier wil gaan bestendigen. een wettelijke samenwoning valt niet zomaar uit de lucht, in tegenstelling tot wat de Dienst wil suggereren. Het staat dan ook vast dat personen die deze samenlevingsvorm aannemen, weldegelijk daarover hebben nagedacht voordien, en dus de wettelijke regeling wensten van hun reeds stabiele en duurzame relatie. Bijgevolg is dit weldegelijk relevant en wordt ermee juist het bewijs geleverd dat er in de periode voorafgaand aan deze wettelijke samenwoning, reeds een duurzame stabiele samenwoning bestond. Dat ook dit middel ernstig is en de vernietiging van de aangevochten beslissing zich opdringt."

2.5. De criteria vooropgesteld in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, bepalen de criteria inzake de stabiele relatie tussen partners, overeenkomstig artikel 40bis, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat dit een onderdeel van de motieven van de bestreden beslissing betreft en verzoeker zijn betoog enkel toespitst op dit ene onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. Verweerder heeft in de bestreden beslissing tevens het volgende gemotiveerd:

"Bovendien wordt het recht op verblijf geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 15/07/2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 6 maanden en een geldboete van 1 000 euro (x5 = 5.000 Euro) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens het bezit zonder vergunning, handel en vervaardiging zonder vergunning van slaapmiddelen en het bezit zonder vergunning, handel en vervaardiging zonder vergunning van verdovende middelen. Betrokkene werd veroordeeld op 20701/2006 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 1.000 Euro (x5,5 Euro x 5.500 Euro) en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit, handel, vervaardiging.

Op 29.06.06 moest betrokkene het land verlaten op basis van het feit dat hij niet langer in het bezit was van een geldig verblijfsdocument. Op 22.06.2009 doet betrokkene een aanvraag tot inschrijving in Antwerpen.

Op 17 09.09 wordt betrokkene opnieuw aangehouden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en verdovende middelen - deelneming aan vereniging - als hoofd.

Gezien de aard van de feiten, de ernst van de feiten en de nabijheid in tijd van de feiten kunnen we stellen dat betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het feit dat hij heel recent en vlak na zijn aankomst in het land opnieuw wordt aangehouden, vormt hierbij ontegensprekelijk een verzwarende omstandigheid. Op basis van al het voorgaande wordt bijgevolg het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet ontkent, noch weerlegt. Evenwel is het verweerder toegestaan om op grond van artikel 52 §4, 5° *juncto* artikel 43 van de Vreemdelingenwet aan verzoeker het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij hierbij de beperkingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. Zo stelt verweerder onder meer dat *"het feit dat hij heel recent en vlak na zijn aankomst in het land opnieuw wordt aangehouden, vormt hierbij ontegensprekelijk een verzwarende omstandigheid. Op basis van al het voorgaande wordt bijgevolg het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd"*, waaruit blijkt waarom verweerder de mening is toegedaan dat het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker weerlegt met zijn betoog aangaande de door hem neergelegde foto's, verklaringen van familieleden en zijn verklaring tot wettelijke samenwoning, deze motieven niet, terwijl deze motieven reeds volstaan om de beslissing te schragen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of dat er een schending zou zijn van de wet van 15 december 1980.

Het tweede middel is ongegrond.

2.6. Verzoeker zet zijn derde middel als volgt uiteen:

"Aangezien verder door De Dienst wordt opgeworpen dat, aangezien verzoeker veroordeeld werd, hij ook om die reden geen aanspraak kan maken op verblijf. Dat deze redenering niet kan worden gevolgd, nu duidelijk is dat verzoeker wel aan de hierboven vermelde criteria van de duurzame en stabiele relatie met zijn Belgische partner voldoet en verdere criteria terzake dan niet meer dienend zijn. Aangezien de veiligheid van de samenleving gewaarborgd blijft, in tegenstelling tot wat de Dienst moge beweren. Dat verzoeker immers door zijn wettig verblijf ook officiële inkomsten zal kunnen verwerven, wanneer zijn arbeidssituatie in orde zal zijn. Dat ook dit middel ernstig is en tot de vernietiging van de beslissing dient te leiden."

2.7. Verweerder werpt een exceptie op van onontvankelijkheid met betrekking tot het derde middel aangezien verzoeker verzuimt een geschonden rechtsregel aan te duiden.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanduidt welke rechtsregel of rechtsbeginsel hij geschonden acht, zodat verweerder terecht opwerpt dat het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN